

[Aksel Larsen.]

store indkomster og strider altså mod det, der skulle være og har været grundprincippet i vor indkomstbeskatning. Tænk vi os hele skattebyrden lagt på forbruget, vil det ganske vist sige, at ingen kan snyde sig fra at betale skat i forhold til sit forbrug; det vil imidlertid også sige, at de mange, hvis indkomster er sådanne, at de må anvende indkomsten løbende, beskattes af hele deres indkomst, af 100 pct., medens de, der har en indkomst så stor, at de ikke behøver eller simpelt hen ikke kan forbruge indkomsten løbende, kun beskattes af en del, måske kun af en lille del af deres indkomst. Dette har ikke noget at gøre med social retfærdighed, det vil være socialt uretfærdigt.

Forbrugsskatterne af de forskellige afskygninger giver nu staten større indtægt end de direkte skatter. Det vil være meget farligt og skadeligt at forrykke balancen yderligere, og jeg synes, det er betænkeligt, at socialdemokratiet nu stiller i udsigt, at det endda vil medvirke til noget sådant efter valget. Jeg mener, man snarere burde gå den modsatte vej. Indkomstbeskatning med progressiv skala er nødvendig, også for at man kan afbalancere de sociale uretfærdigheder, der følger med den nuværende forbrugsbeskatning.

Det, vi først og fremmest trænger til, er en effektiv skatteligning, så ikke blot lønmodtagere er animeret til at udfylde deres selvangivelse korrekt, så ikke blot lønmodtagere bliver beskattet i forhold til deres reelle indkomst. Tinget har ligningsdirektørens ord for, at selv med den nuværende ikke ideelle skattelovgivning kan man kontrollere selvangivelserne således, at man kommer en væsentlig del af skattesnyderiet til livs, men at ligningsmyndighederne mangler personale dertil, hvilket først og fremmest er et bevillingsspørgsmål. Hvorfor er så tingets gamle partier så uinteresserede? Hvorfor vil de ikke stille midler til rådighed, som vil komme ti- eller tyvedobbelt igen i form af øgede skattebetalinger? Ja, at stille dette spørgsmål er jo også at finde frem til svaret.

Det, vi dernæst trænger til, er en skatte-reform, som bringer orden i det roderi og lappeværk, som hedder dansk skattelovgiv-

ning. Herom har jeg talt udførligt ved fremsættelsen af og under folketingets behandling af vort lovforslag om skattefradrag-reglens afskaffelse. Uden denne reform kan vi ikke få et fornuftigt, et rationelt og effektivt skattesystem og et i administration billigere skattesystem. Den er også en forudsætning for kildeskatteordningen. Løfterne fra i fjor sommer om, at der ville komme et kildeskatteforslag i efteråret 1963, var jo ellers blevet til den oplysning, at 11 embedsmænd plus den højtærede finansminister nu i årevis har arbejdet med sagen, men at deres dokumenter var i en sådan forfatning endnu for en måned siden, at de ikke tålte at vises frem. Nu læser vi imidlertid, at socialdemokratiets hovedbestyrelse og folketingsgruppe pludselig har fået orden i dokumenterne og har fået udarbejdet en skitse til en skattereform, der skulle betyde kildeskattens indførelse med bibeholdelse af skattefradagsreglen. Jeg kender ikke skitsen i detaljer, men efter det, jeg har læst mig til i avisen, og efter referatet af, hvad den højtærede finansminister har sagt, får jeg rigtignok indtryk af, at hvis noget sådant blev gennemført, blev skattelovgivningen og administrationen endnu mere indviklet og endnu mere kostbar her i dette land, så dette er jeg betænkelig ved. Men jeg regner også med temmelig stor tryghed med, at når man kommer dertil, at man skal forsøge at lave skitsen til et lovforslag, vil man opdage vanskelighederne, og så vil man falde tilbage til den linje, som blev repræsenteret af socialdemokratiets skattelovsordfører, det ærede medlem hr. Peter Nielsen, da vi havde debatten om skattefradagsreglens afskaffelse eller ikke-afskaffelse.

Det ærede medlem hr. K. B. Andersen sluttede sin tale med en bombastisk erklæring om, at socialdemokratiet ikke vil gå til valg på løfter, der ikke lader sig indfri. Så skulle man have ladet være med at komme med noget, der skal ligne et løfte om kildeskat med skattefradagsreglens bibeholdelse. Det løfte lader sig ikke indfri. (K. B. Andersen: Jo, det får det ærede medlem at se!). Ja, ja, jeg venter på at få det at se, og jeg vil være meget uvillig til at medvirke til det. (Afbrydelse af K. B. Andersen).